

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๒

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๘ ถึง ครั้งที่ ๑๔ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

สารบัญ

๒๕
กระทรวง ๑๒/๒๔๙๑ (สามัญ)

๑. รัฐบาลคอยกระทู้ถามของนายเสกถ เทตสมมา
เรื่องการขรรครู และการ เข้คซันเวียน ของ
จังหวัดระยอง ๗๙๖-๗๙๗
๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ ส่งเสริมคุณภาพข้า-
ราชการ พุทธศักราช ๒๔๙๑ ของนายเสงี่ยม
เจริญชวก (ต่อ) ๗๙๗-๘๐๖
๓. เรื่องร่างพระราช บัญญัติ เว้นคืน อสังหาริม-
ทรัพย์ ในท้องที่ อำเภอ เมืองลพบุรี จังหวัด
ลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๙๑ ๘๐๘-๘๑๑
๔. ญัตติขออนุมัติรอกการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติกำหนดเขตการรักษายา ของนายเฉลา
เทาลานนท์ ไร่ชั้วครว ๘๑๑-๘๑๔
๕. เรื่องร่าง พระราช บัญญัติ ฝน พุทธศักราช
๒๔๙๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๘๑๔-๘๑๕
๖. เรื่องร่างพระราชบัญญัติพระราชทานวิสุงคาม
สีมา พุทธศักราช ๒๔๙๑ ๘๑๖-๘๑๘

ไบแนกัคำผิด

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๑.	๖	ประจำแผนก	หัวหน้าแผนก
๕๙๙	๔	อนันตสมาสม	อนันตสมาคม
๕๐๖	๖	เพ็ชฌบุรณ	เพชรบุรณ
๕๒๑	๕	ชราการ	ราชการ
๕๓๗	๑๖	ข้าเจ้า	ข้าพเจ้า
๕๕๙	๕	ข้าพเจ้า	ข้าพเจ้า
๕๗๗	๓	สุขศาลา	สุขศาลา
๕๗๙	๗	หลวงนฤเบศร์มานิต	หลวงนฤเบศร์มานิต
๖๑๑	๓	โฆษณา	โฆษณา
๖๒๙	๑	การชอ	การชอ
๖๖๔	๕	กัวย	กัวย
๖๙๕	๑๓	จำนวน	จำนวน
๗๐๙	๑๔	แล้ว	แล้ว
๗๒๖	๖	นายเส ยม เจริญชวค	นายเสงี่ยม เจริญชวค
๗๙๖	๑๓	คุณภาพ	คุณภาพ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๒/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒
วันอังคารที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนั้นสมาชิกมาประชุม ๗๗ คน เป็นองค์
ประชุมแล้ว ในวาระต่อไปกระทู้ ๑ ของนายเชื่อน สวัสดิักยาณี
เรื่องโควตาทายางพาราธิบดี ผู้ตั้งกระทู้ไม่มา กระทู้ ๒ ของนาย
เสกถ เจตสมมา เรื่องการบรรจุครูและการเปิดชั้นเรียนของจังหวัด
ระยอง

นายเสกถ เจตสมมา (ระยอง) : ข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอถอน เนื่อง
จากกระทรวงได้ปฏิบัติไปตามความประสงค์ของข้าพเจ้าแล้ว ขอถาม
ข้อ ๒ ข้อเดียว

ข้าพเจ้า ขอ ตั้ง กระทู้ ถาม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงธรรมการ ว่า
เนื่องด้วยจังหวัดระยองมีโรงเรียนชายประจำจังหวัดแห่งเดียวจึงมีนัก-
เรียนซึ่งมาแต่ท้องที่อำเภอต่างๆ ประมาณ ๗๕ คน ที่จะมาเข้าเรียนชั้น
มัธยมปีที่ ๑ และทางจังหวัดได้ ขอเปิดมัธยม ๑ เป็น ๒ ชั้นโดยไม่ขอครู

เพิ่ม แต่กระทรวงไม่อนุญาต ทั้งนี้เพราะเหตุใดจึงไม่อนุญาต หรือ
กระทรวงต้องการลดการศึกษาของจังหวัดระยอง และเด็กอีก ๓๐ กว่า
คนที่ไม่มีที่เรียนนั้น รัฐบาลจะช่วยเหลือได้อย่างไร

หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รัฐมนตรี: กระทรวงกรรมการขอประ-
ธานตอบว่า ที่กระทรวงกรรมการอนุญาตให้ตั้งชั้นมัธยมที่ ๑ ไปเพียง
ห้องเดียว เพราะ พ.ศ. นี้เขตมัธยมที่ ๕ ให้ ๑ ห้อง ถ้าจะให้เพิ่ม
ห้องเรียนทั้งสองทางในไม่ช้าจังหวัดคงต้องร้องขอครุภัณฑ์เพิ่มเติม
อีก ซึ่งกระทรวงอาจไม่สามารถจัดให้ได้ ดังนั้นจึงต้องคอยขยับชั้น

กระทรวงไม่ต้องการลดการศึกษาของจังหวัดระยอง ดังจะได้
เห็นว่า พ.ศ. นี้ได้เปิดโรงเรียนสตรีชั้นถึงมัธยมที่ ๔ โรงเรียน ชายถึง
มัธยมที่ ๕ จากเดิมมัธยมที่ ๓ และมัธยมที่ ๔

ประธานสภาฯ: กระทั่งต่อไปของนายเลออน พงษ์ โสภณฯ ไม่
อยู่ กระทั่งต่อไปของชนอนุสรณ์สิทธิกรรม ของนายเชอน สวัสดิ์พาณิชย์
ของนายปรีกษ์ แก้วปลั่ง ของนายโสภณ สุภธีระ ของ ท. สงวน
พะยุงพงศ์ ของนายสว่าง สนิทพันธ์ เจ้าของไม้มา หมตวาระกะที่

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ ส่งเสริมคุณ-
ภาพข้าราชการ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ นายเสงี่ยม เจริญชวค
ค้างพิจารณาจากคราวก่อน ผู้ใดมีความเห็นสนับสนุน ร่างพระราช
บัญญัติ ขอให้อภิปราย

๑๕.๔๓ น.

นายเสกถ เจตสมมา (ระยอง): สำหรับร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบ ข้าราชการเห็นควรอย่างยิ่งที่สภาฯ จะรับหลักการ ทั้งนี้โดย
เหตุผลเสนอนั้นได้เสนอมารุทประสงค์เพื่อที่จะให้ราษฎรกับข้าราชการ
ซึ่งอยู่ตามส่วนภูมิภาคต่าง ๆ นั้นมีความอดมอด้วยซึ่งกันและกัน

ความจริงนั้นท่านผู้เสนอได้ เสนอให้ มี คณะกรรมการ สำหรับสั่ง
เสริมคุณภาพของข้าราชการ ได้แก่สมาชิกสภาจังหวัดซึ่งราษฎรได้
เลือกโดยตรง และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งราษฎรได้เลือกขึ้นมา
เช่นนี้ ก็ย่อมแสดงให้เห็นแล้วว่าผู้ ที่ราษฎรได้เลือกขึ้นมา นั้น ย่อม
เป็นผู้ ที่ราษฎรได้ ไว้ วางใจ และมอบความไว้ เนอเชื่อใจไว้ กับสมาชิก
สภาจังหวัดหรือสภาผู้แทนราษฎรนั้นเอง และเป็นธรรมดา ผู้ปกครอง
กับผู้ ทออยู่ภายใต้ อำนาจปกครอง ได้แก่ คณะกรรมการจังหวัดหรือคณะ
กรรมการอำเภอ ตลอดจนเสมียนพนักงานกับราษฎร ย่อมมีกิจการติดต่อ
กันเสมอ เมื่อมีการติดต่อกันแล้ว ย่อมจะต้องผ่นผ่นอดมอด้วย
ซึ่งกันและกัน ราษฎรไม่พึงประสงค์อย่างยิ่งที่จะให้ ผู้ปกครองหรือผู้
อำนาจบังคับบัญชาเป็นคนที่ถอยศถอยอย่างหรือเห็นแก่เล็กแก่น้อย ก็น
สินย ทัศนคติสินยเช่นนี้ และเป็นธรรมดาราษฎรย่อมไม่ประสงค์ ที่จะ
เปลี่ยนแปลงนายของตนบ่อย ๆ ในเมื่อรู้สึกว่ามีผู้ปกครองของตนเป็นคน
ดี ซื่อไม่ใช่คนที่น่ากลัวอะไรเลย ที่สมาชิกสภาจังหวัดหรือสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ การที่วาคณะ

กรรมการ จะมีความเอนเอียงในเมื่อไม่ชอบกันเป็นส่วนตัวแล้ว ก็จัก
การโยกย้ายข้าราชการผู้นั้น ตามธรรมดาถ้าเราได้ ผู้ปกครองก็แล้ว
ย่อมจะมีความสุขด้วยกันทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลนี้แหละที่เราควรระวังไว้
ให้ มีคณะกรรมการนั้นขึ้นสำหรับส่งเสริมคุณภาพข้าราชการ

ตามธรรมดาที่ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายได้ออกไปเห็นตาม
ท้องที่ต่าง ๆ แล้ว จะเห็นข้าราชการมีการไว้วางใจไว้อย่างต่าง ๆ แม้แต่
สมัยนี้เพียงเงินเดือน ๒๐ บาทก็มีการถอนถอนตัว ทั้งนี้ก็เพราะเห็นว่า
ราษฎรเป็นคนบ้า ก็ยอมถอยศ ถอยอย่าง ไม่ค่อยปฏิบัติงานให้เป็นที่
สำเร็จไปได้ จึงเป็นการลำบากอย่างยิ่ง ครั้นจะฟ้องร้องแล้ว ราษฎรก็
เกรงกลัวอันทรายมาสู่ตน จึงใคร่จะให้ มีคณะกรรมการส่งเสริมขึ้น
คณะกรรมการเหล่านี้ใช้ว่าจะทำส่งเศษไปในการส่งคนข้าราชการ ก็
ย่อมจะต้องมีเหตุผลพอเพียงและสอส่วนทวนพระยานเสียก่อนแล้ว จึงจะ
จักการส่งเสีย

พระราชบัญญัติคณะชน ตามที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งได้อภิปรายไว้ว่า
เป็นพระราชบัญญัติควบคุมนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบเสียใหม่ว่า ไม่
ใช่พระราชบัญญัติควบคุมข้าราชการ เรียกว่าพระราชบัญญัติส่งเสริม
คุณภาพข้าราชการ เพราะตามธรรมดาราษฎรก็ หรือสมาชิกสภา
หรือคณะกรรมการส่งเสริมคุณภาพข้าราชการเหล่านี้ก็ ไม่มีอำนาจ
จะเข้าไปควบคุมข้าราชการเหล่านั้นได้ มีแต่ส่งเสริม ถ้าหากว่าเห็นว่า
ข้าราชการต่าง ๆ ปฏิบัติหน้าที่เป็นทเอนเอียง หรือไม่ปลอดภัยแก่ราษฎร

หรือไม่สะดวกแก่ราษฎร ก็ยอม จะมีการร้องเรียนกับคณะกรรมการ
 ส่งเสริมเหล่านี้ คณะกรรมการเหล่านี้ก็สอบสวนทวนพยาน เมื่อเห็น
 สมควรจัดการโยกย้ายไปเสียเพื่อความปลอดภัยของราษฎร หรือเพื่อ
 ความสะดวกสบายของราษฎร หรือเพื่อให้ราษฎรได้รับความสุข ถ้า
 หากข้าราชการนั้นดีแล้วก็ไม่เป็นความเดือดร้อนอย่างไร เลยก็จะมีพระ
 ราชบัญญัติ เพราะเห็นธรรมดา ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่า ราษฎรยอม
 พึ่งประสงค์จะเลือกนายทศที่จะบังคับบัญชา หรือมีผู้บังคับบัญชาผู้ปก
 ครองที่ดีเพื่อสำหรับปกครองบังคับบัญชา ถ้าหากจะเปลี่ยนใหม่ ๆ ผล
 ที่สุดไปเอาคนไม่ดีแล้ว คณะกรรมการ จะเป็นเช่นไร ย่อมจะเห็นที่
 ครหานินทาส่งใครมาก็คืนๆ เช่นนี้คณะกรรมการนั้นยอมจะหมดความ
 ไว้วางใจ เชื่อใจ อีกประการหนึ่งข้าราชการที่ถูกส่งตัวคนมาจากสังกัด
 นั้นแล้ว ก็มีโทษความผิดใดเกิดขึ้น เป็นแต่ให้เปลี่ยนสถานที่เท่านั้น

ไทยเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาโดยย่อ ๆ นี้ เห็นว่าเป็น
 การสมควรอย่างยิ่งที่จะมีพระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพ ข้าราชการ ชน
 ไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนภูมิภาคที่ข้าราชการ จะวิ่งเต้นเป็นใหญ่
 เป็นโตต่าง ๆ ทั้งตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็นมากก็มี เช่นได้ทราบเจ้าพนักงาน
 งานข่าไม้ เพียงเงินเดือน ๒๐ บาท ขอร้องให้ตรวจเนื้อที่ที่เราขังจองไว้
 แล้วสำหรับทำไร่ ถ้าหากว่าไม่ขอร้องกระผม ไม่นยอม หรือไม่เลี้ยงดู
 ปุ๋ยใส่ ไม่เลี้ยงเหลาเลี้ยงยา ท่านเจ้าพนักงานผู้นั้นก็เลยไปตรวจผู้
 อื่นซึ่งอยู่ในระยะทางไกลเสียก่อน แล้วก็กลับมา ไม่ได้ตรวจที่วันนั้น

จนกระทั่งกางขกไม้ไผ่ตรวจ เช่นนั้นว่า เป็นการ อยุติกรรมของเจ้าพนักงาน ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่ราษฎรก็หาได้ไม่เสียดวงเรียนอย่างไรไม่ ถ้าร้องเรียนเข้า เขาก็มีเหตุผลหลักเคียงแก่ตัวไปได้ตามที่ข้าพเจ้าได้เรียนมานั้นแหละ เพื่อจะให้ ข้าราชการเล็ก ๆ หรือข้าราชการส่วนภูมิภาคได้ ระวังระวังตนในเรื่องความยุติธรรมของตนนั้นเอง เพื่อจะให้ เป็นที่ สะดวกสบายในการงานต่าง ๆ ที่ราษฎรมาติดข้อง และเพื่อความสะดวกแก่ประเทศชาติ และเพื่อให้เหมาะสมที่รัฐบาลได้มอบความไว้วางใจ มอบความไว้นเชื่อถือใจไปให้ แต่มีข้อความที่อาจจะขัดได้บ้าง เช่น คณะกรรมการส่งเสริมไม่มีข้าหลวงเข้าไปร่วมด้วย เราก็มาแปรญัตติให้ ข้าหลวงเข้าไปร่วมด้วยได้

เนื่องจากเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวมาทั้งนี้ เห็นว่า ควรรับ หลักการ และเหตุผลที่กล่าวกันมาแล้วก็พอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ มีสมาชิกกรับรอง

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : เรื่องนี้ ก็เพิ่งโผล่ขึ้นมา ก็ระลงมติ ข้าพเจ้าขอให้ เบิกอภิปรายต่อไป
มีสมาชิกกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรเบิกรายต่อไป ขอให้ ไปรค
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๔ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๐ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าเข็คืออภิปรายต่อไป เอ้า คุณทองอยู่
ต้องพูดค้านนะ

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ที่ข้าพเจ้าขอให้ เข็คืออภิ
ปรายต่อไปนั้น ไม่ใช่คัดค้านแต่จะสนับสนุน เพราะฉะนั้นขณะนี้ ถ้า
หากมีใครคัดค้านขึ้นมา ข้าพเจ้าจึงจะพูดได้

๑๕.๕๒ น.

นายสงวน ตุลารักษ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้ามีความ
เห็นคัดค้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เห็นว่าสภาฯ นี้ไม่ควรจะรับหลัก
การไว้พิจารณา เหตุผลนั้นเกี่ยวกับความประพฤติกและ คุณภาพ ของ
ข้าราชการในท้องถิ่นจังหวัดต่างๆ

ข้าราชการพลเรือน เรามี พระราช บัญญัติ ควบคุม อยู่แล้ว มี
กรรมการ คือ ก. พ. และ อ. ก. พ. ควบคุม อยู่แล้ว ถ้าหากว่า
ข้าราชการคนใดประพฤติผิดหรือทำผิดวินัย ก็มีทาง ที่จะ จัดการได้
ตามพระราชบัญญัติคนั้น แต่ถ้าพระราชบัญญัตินั้นควบคุมไม่พอ ก็ควรจะ
แก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนั้น ไม่ใช่มาออกพระราชบัญญัติเช่นนั้น
ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ตามใจความในพระราชบัญญัตินี้จะมอบให้ผู้แทน
ราษฎรกับสมาชิกสภาจังหวัด ซึ่งราษฎรเลือกตั้งขึ้นมา ไปเป็นกรรม-

การคอยควบคุมความประพฤติและคุณภาพของข้าราชการ และเมื่อไม่
ชอบใจก็ส่งกลับเช่นนั้น เห็นว่าเป็นการก้าวก่ายฝ่ายบริหารเกินไป เพราะ
เหตุว่าสภาผู้แทนราษฎรก็มีหน้าที่ควบคุมราชการบริหารอยู่แล้ว และ
ผู้แทนราษฎรก็มีสิทธิที่จะตั้ง กระทั่งถาม หรือ เบ็ด อภิปราย ทั่วไปใน การ
นั้นๆ ได้

เหตุผลของผู้เสนอพูดถึงข้าราชการไม่สุจริต ประพฤติตนเอนเอียง
ต่างๆ นานา ขอให้พึงเข้าใจว่าข้าราชการเหล่านั้นก็เป็นคนไทยเหมือน
กัน และผู้แทนราษฎรที่ราษฎรเลือกตั้งขึ้นมาก็ และสมาชิกสภาจังหวัด
ซึ่งราษฎรเลือกตั้งขึ้นมาก็เป็นคนไทยเหมือนกัน ถ้าไม่สุจริตแล้วก็
อาจจะไม่สุจริตด้วยกันได้ทั้งนั้น และจะเล่นพวกเล่นพ้องกันได้เหมือน
กันทั้งนั้น คือกรรมการนั้น ก็เลือกเอาพวกของตัวเข้าไปอยู่ในจังหวัด
นั้นๆ และใครทำจิตใจหรืออะไรก็ส่งกลับ เช่นนั้น เป็นต้น

โดยเหตุผลทั้งนี้ก็กราบเรียนมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นั้นยัง
ไม่สมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณา

๑๕.๕๕ น.

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติส่ง
เสริมคุณภาพข้าราชการนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรจะรับหลักการ และขอ
สนับสนุนใน ร่างพระราช บัญญัติ ฉบับนี้ หลักการ แห่งร่าง พระราช

ที่ข้าพเจ้า ส่งเสริมนั้น ส่งเสริมเพื่อจะให้ มี คณะ กรรมการชน
ส่วนมาตรา ๖ นั้นสมาชิกอาจจะแปรญัตติคัดทั้งเสียได้

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
ร่างพระราชบัญญัติคนมผลไปไกลที่เกี่ยวข้อง ถ้าพิจารณาให้ ก็แล้ว แม้
แต่จะเขียนว่าส่งเสริมคุณภาพของข้าราชการ แต่ความจริงเมื่ออ่านให้
ตลอดแล้ว เป็นการที่ตกลงองค์การชนใหม่ สำหรับควบคุมข้าราชการนั้น
เอง ก็เมื่อเช่นนั้น การที่จะตั้งองค์การชนกษัตริย์ขององค์การที่พระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนได้ ก็สมควรอยู่แล้ว

ตามที่ข้าพเจ้าได้ฟังท่านสมาชิก อภิปรายในวันก่อน และวันนี้เช่น
ไปในทำนองเรื่องผลปฏิบัติของข้าราชการเท่านั้น ไม่ใช่ระเบียบราชการ
ระเบียบความที่มอยู่เคยวน ก็อยู่แล้ว คือว่าพระราช บัญญัติ ระเบียบข้าราชการ
พลเรือนก็ให้อำนาจที่จะไต่สวนความผิดในทางวินัยของข้าราชการ
และถ้าไม่ก็ให้ออกได้ หรือลงโทษตามที่ใดควรไว้ในพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้น ไม่จำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีมาตั้ง
องค์การชนใหม่ หรือออกระเบียบใหม่ ซึ่งระเบียบเดิม ก็อยู่แล้ว
การที่ข้าราชการทำผิดแต่บางคนแล้วจะมารอโครงการเก่าทั้งเสียหมด
เช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเลย

ร่างพระราชบัญญัติคนมผลให้ฝ่ายนิติบัญญัติเข้ามาทำหน้าที่ในฝ่าย
บริหาร ถ้าจะพดกันไปแล้วไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ วิธีการของร่าง
พระราชบัญญัติคนมผล เป็นการกระทบกระเทือน ต่อพระราช บัญญัติ ระเบียบข้าราชการ

ราชการพลเรือนและพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการ บริหารแห่ง
 ราชอาณาจักรสยาม เพราะเป็นการกระทบกระเทือนต่ออำนาจตรวจตรา
 ควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งระบุไว้ในพระราชบัญญัติทั้งสอง เช่นอำนาจของ
 ก.พ. อ.ก.พ. กระทรวง ก.พ. จังหวัดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 ราชการพลเรือน และอำนาจของคณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการ
 อำเภอรวมพระราชบัญญัติว่าด้วย ระเบียบราชการ บริหารแห่งราชอาณาจักร
 สยามเป็นต้น เนื่องจากในร่างมาตรา ๓ ของผู้เสนอมีความว่า “.....
 ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติ
 ไว้ในพระราชบัญญัตินี้” จึงมีผลเท่ากับว่า ยกเลิก พระราช
 บัญญัติทั้งสองดังกล่าวมานี้ในทางอ้อม เพราะร่างพระราชบัญญัติของผู้
 เสนอมันผลลบล้างความมุ่งหมาย และวิธีการของ พระราช บัญญัติทั้งสอง
 ดังกล่าวแล้วเสียสิ้น

คณะกรรมการส่งเสริมคุณภาพของข้าราชการ ตามที่ผู้เสนอขอ
 ตั้งขึ้นใหม่นั้น ตามที่ปรากฏในร่างไม่ปรากฏว่าจะให้ รับผิดชอบต่อใคร
 จึงเป็นข้อที่ควรระวังอย่างยิ่ง คือท่านตั้งองค์การขึ้นอันหนึ่ง แล้วท่าน
 จะให้องค์การอันนั้นรับผิดชอบต่อใคร ข้าพเจ้าอยาก จะถามนัก รัฐบาล
 ซึ่งมีหน้าที่บริหารย่อมรับผิดชอบในการบริหารต่อสภาผู้แทนราษฎร ถ้า
 สมาชิกไม่พอใจในการใด ก็ย่อมมีสิทธิตามที่ให้ ไว้ ในรัฐธรรมนูญ
 ที่จะควบคุมในทางบริหารนี้ได้ โดยวิธีตั้งกระทู้ถาม หรือเบ็ดอภัยปรายท
 ไป เพราะฉะนั้น ที่จะตั้ง องค์การ ขึ้นใหม่แล้วไม่มีความรับผิดชอบ ต่อ

ไหนมีผิดอย่างไร คนไหนไม่ก็ ควรจะกล่าว เป็น คน ๆ ไป ที่จะกล่าว
รวม ๆ หมกนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเหตุนี้จึงเห็นว่าไม่สมควร จะรับ
หลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาเลย

๑๖.๐๓ น.

นายกิมเส็ง สิ้นธุเสก (ราชบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติ ส่ง
เสริมคุณภาพข้าราชการของสมาชิกเพื่อนข้าพเจ้าผู้เสนอ ข้าพเจ้าเห็น
ด้วยในหลักการ รัฐบาลควรหิยขกชนพิจารณาอย่างย้ง แต่ไม่ใช่
ลักษณะอันควรจะเป็นพระราชบัญญัติโดยอาศัยการ แบ่งแยกหน้าที่ทาง
นิติบัญญัติ ทางบริหาร ทางศาล ซึ่งแต่ละหน้าที่ต่าง ก็ระแวงระวังมิ
ให้ก้าวก่ายกัน ทางรัฐบาลน่าจะยอมไม่ไค้ที จะให้ฝ่าย สมาชิก สภา ฯ
ซึ่งมีอำนาจทางควบคุมเนน มาดำเนินงานบริหารซึ่งคณะรัฐมนตรีต้องรับ
ผิดชอบอยู่ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อถึงกันเข้าหากัน จนหลักการอันเป็น
สาระย้งนตลไป ก็เป็นที่น่าเสียดายอย่างย้ง

รัฐบาลนักรพยายามฟังความคิดเห็นของมวลสมาชิกอยู่ เมื่อเห็น
ว่าหลักการนี้ รัฐบาลอาจรับไปจัดการภายในท้องที่ของตนแล้ว ก็น่าจะ
มีประโยชน์ เป็นอันมาก คงข้าพเจ้าจะขอชี้ให้เห็นว่า ถ้ารัฐบาลได้จัด
ตั้งคณะกรรมการชนชกตหนง อันประกอบด้วยบุคคลเหล่านี้ จึงหวังที่จะ
ชก คอ

๑. ข้าราชการซึ่งเป็นชนหัวหน้าแผนก ๓ นาย
๒. ข้าราชการเขยอำนาจฝ่ายทหารและพลเรือน ๓ นาย

๒. ผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี ๑ นาย

ข้าราชการหัวหน้าแผนกฯ โดยตำแหน่ง ก็เป็นผู้ที่ น่าจะไว้วางใจได้ ในทางคุณวุฒิและศีลธรรมพอจะพิจารณาใช้กลุ่บพิจารณาในข้อเท็จจริงได้ แต่ถ้าชั้นหัวหน้าแผนกถูกกล่าวหา กังวลใช้กรรมการ แผนกอื่นเชิญข้าหลวงประจำจังหวัดแทนเพียงหนึ่งคน คงมีกรรมการเพียง ๕ คนก็ใช้ได้

ส่วนข้าราชการเข็บบ้านาญนั้น ก็ต้องคุ้นเคยทางราชการอยู่ ย่อมมีคุณวุฒิและศีลธรรมก็อยู่ แม้แต่จะถูกปลด ทางใ้ใจรักต่อประเทศชาติและจังหวัดของตนไม่เสื่อมคลาย คงไม่ตั้งข้อรังเกียจในอันที่จะส่งเสริมกิจการส่วนหนึ่งของประเทศชาติ

ในข้อ ๓ ถ้าข้าราชการ ทางสำนักงาน นายกรัฐมนตรีขาดแคลน ไม่สามารถจะไป ร่วมประชุมส่วนภูมิภาคได้ ก็อาจเชิญเชิญผู้ก่อการเปลี่ยนแปลงปกครองไปแทน ซึ่งท่านเหล่านั้นได้สละชีวิตเพื่อชาติมาแล้ว คงไม่รังเกียจที่จะช่วยงานบริหารอันเป็นหน่วยสำคัญทุก ๆ หน่วย ซึ่งจะก่อให้เกิดความเจริญของชาติเช่นแน่แท้ และการประชุมนี้ เพื่อมิให้เสียราชการ ก็อาจจะประชุมในคราวหยุดเทศกาลประจำปี

ตามภูมิภาคทั้ง ๗๐ จังหวัดนั้น จังหวัดหนึ่งก็คงมีการประชุมยลครั้งหรือสองครั้ง ข้าพเจ้ามีความหวังเป็นอย่างมากว่า เมื่อทางราชการได้วางระเบียบวิธีปฏิบัติให้หนักไปในทางที่จะถือเอาความดีของทางราช-

การแล้ว ผลที่ควรจะได้ ในทางราชการนั้น ย่อมมีมากหรือน้อย แต่
ที่จะไม่มีประโยชน์นั้นข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะเป็นไปได้

ถ้าการตั้งคณะกรรมการนั้น ข้าราชการทุกแผนกจะได้พยายาม
ยามสังวรตนเพื่อเป็นตังแก่ตนในฐานะเป็นพลเมืองที่ดี และจะเอาใจ
ใส่ในทางราชการ และติดต่อกับราษฎรด้วยดี หากประพฤตินั้นไม่
เหมาะสมอยู่บ้าง ก็จะได้พยายามฝึกหัดตนให้สัมพันธ์กับข้าราชการที่ดี มี
ฉะนั้นถ้าทางราชการจะไม่พึงประสงค์แล้ว จะก่อให้เกิดการเคืองครวญ
แก่ครอบครัวของตนได้

ที่ข้าพเจ้าเสนอ ความมุ่งหมายก็เพื่อจะชี้แนะ ๆ หนึ่งเพื่อให้ทาง
รัฐบาลพิจารณาว่าอาจทำได้ แต่เมื่อรัฐบาลใด ใคร่ครวญเห็นว่าวิธีนั้น
จะมีประโยชน์บ้างแล้ว จะตั้งกรรมการของรัฐบาลขึ้นชุดหนึ่งพิจารณา
ตลอดจนวางระเบียบแล้วเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อดำเนินการและทดลองดู
ก็น่าจะเป็นประโยชน์ ได้ ไม่มากนัก

ถ้าฝ่ายรัฐบาลจะหยิบยกไปพิจารณาแล้ว ก็เป็นการสมควรความมุ่ง
หมายของท่านสมาชิกผู้เสนออยู่โดยวิธีปรองดองกันแล้ว ก็จะเป็นประ
โยชน์ ในทางร่วมความคิดเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไป

ในที่นี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนรัฐบาลว่าความคิดในเรื่อง เกี่ยวแก่
หลักการที่เหมาะสมที่สุด คือหลักการมีเพียงว่า เพื่อให้คุณภาพของ ข้าราชการ
คดียงชน อันนี้สำหรับเกี่ยวข้องกับราชการส่วนบริหารนั้น ข้าพ
เจ้าก็เห็นใจอยู่ว่าการติดต่อกับกิจการทั้งหมดนั้น ย่อมมีอำนาจสิทธิขาด

อยู่ในข้าหลวงประจำจังหวัด ถ้าหากจะให้มีการกรองอีกชั้นหนึ่ง โดย
ตั้งคณะกรรมการซึ่งมีใจเป็นกลางจริงๆ เพื่อประกอบเหตุผลใน ความ
ดี ความงามเหล่านั้น หรือความเสื่อมบางอย่าง ซึ่งอาจเสื่อมได้ก็อยากรอง
อีกชั้นหนึ่งก็น่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ขอให้ รัฐบาลได้
ไปคร่ำครวญพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาเพราะหลักการเท่านั้น

๑๖.๐๘ น.

นายคิเรก ชัยนาม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า ขอ คัด
ค้านร่างพระราชบัญญัตินี้ และสนับสนุนคำอธิบายซึ่งท่าน รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงยุติธรรมที่ได้อธิบายเมื่อก่อน และ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่
สมาชิกเพื่อนข้าพเจ้าเมื่อก่อนอธิบายในการที่จะให้รัฐบาลรีบไปพิจารณา
แม้แต่จะให้รีบไปพิจารณาข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย ด้วยเหตุผลบางประการ
ทั้งข้าพเจ้าจะอธิบายต่อไป

ก่อนอื่น ร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าจุดสำคัญก็คือ ท่าน
สมาชิกอยากจะให้ตั้งรัฐบาลย่อยขึ้นใน ๗๐ จังหวัด ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า
เป็นไปได้ไม่ได้อีก ในการที่จะตั้งรัฐบาลย่อยขึ้นอีก ๗๐ รัฐบาล

ทั้งนี้ข้าพเจ้าจะอธิบายคัดค้านเรียงมาตราไป ในมาตรา ๔ ในร่าง
นี้ได้อธิบายวิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า “ข้าราชการ” ในที่นี้ อธิบายไป
ว่า “ข้าราชการ หมายถึงบุคคลที่เป็นพนักงาน รัฐบาล โดย

“ได้รัยแต่งตั้งให้ทำการงานของรัฐบาลใน กระทรวง ทบวงกรม ทุกแห่ง และทุกกระทรวง ซึ่งเป็นการประจำฝ่ายพลเรือน นอกจากข้าราชการ เมืองและตุลาการ” คำวิเคราะห์ศัพท์ นักกฎหมายกว้างขวางยิ่งกว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน เสียอีก ถึงความถึงข้าราชการ ชาวต่างประเทศที่เราจ้างเขามาและมีสัญญาฉบับไว้ ถ้าออกไปตามพระราชบัญญัติแล้วก็หมายความว่าท่านกรรมการทุกจังหวัด หรือรัฐบาล ย่อยทุกจังหวัดนั้น มีอำนาจปลดข้าราชการชาวต่างประเทศที่เราจ้างเขามา มีสัญญาออกเมื่อใดก็ได้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมคุณภาพข้าราชการประจำจังหวัด จังหวัดละ ๑ คณะ ประกอบด้วยผู้แทนราษฎรจังหวัดนั้นๆ และสมาชิกสภาจังหวัด คณะเพราะประเภทที่ใด รัยเลือกตั้ง จากราษฎร ตามมาตราที่แปดว่าผู้ที่จะเป็นกรรมการได้ก็คือ ๑. ผู้แทนราษฎรของจังหวัดนั้น ๒. สมาชิกสภาจังหวัด เรามาพิจารณากันเสียก่อนว่าหน้าที่ของท่านผู้แทนราษฎรนั้นอย่างไร ผู้แทนราษฎรนั้น มีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญในการที่จะประชุมปรึกษาในสภา มีหน้าที่ทางนิติบัญญัติ ไม่ใช่ในทางบริหาร ส่วนสมาชิกสภาจังหวัดนั้นแล้ว ก็ไม่มีหน้าที่ในทางบริหาร คือมีหน้าที่ให้ความเห็นแนะนำในหน้าที่ของท้องถิ่นเท่านั้น ไม่มีอำนาจบริหารเลย อีกประการหนึ่ง คณะกรรมการท้องถิ่นนั้น จะมีกี่คน จะมี ๕ คน, ๑๐ คน, หรือ ๒๐ คน ไม่ปรากฏ

มาตรา ๗ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ส่งเสริมคุณภาพข้าราชการ

ในทางสองช่องคุณภาพ ของข้าราชการ ใน จังหวัดนั้น ๆ ว่ามีคุณภาพ
 เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่หรือไม่ ขอนข้าพเจ้าก็สงสัย คือในจังหวัด
 นั้นย่อมมีหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ หลายประเภท เช่นกรรมการจั
 งหวัด เกษตรจังหวัด คลังจังหวัด สรรพากรจังหวัด สรรพสามิตจั
 งหวัด ะไรเรื่อยไป ขงข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า แม้รัฐมนตรีก็ดี หรือ
 ผู้ทมความรับผิดชอบ จะไปทำงานของทุกส่วนราชการนั้นย่อมไม่ได้ เมื่อ
 เช่นนั้นแล้วท่านผู้แทนราษฎรก็ดี ขอประทานโทษ ไม่ใช่จะถูกท่าน
 แม้แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้ งานของทุกแผนกทุกส่วนราชการ แล้วท่าน
 ผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกสภาจังหวัดซึ่งมีหน้าที่ให้ความเห็นแนะนำแก่
 ท้องถิ่นนั้น จะไปทำงานในทางบริหารได้ ก็ยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ใต้ประการใด
 เพราะฉะนั้นในการให้ความเห็นนั้น แม้จะได้ ให้ความเห็นไปโดยสุจริต
 ก็อาจจะกลายเป็นอุบายคิดรวมไปได้

ในมาตรา ๘ ข้าราชการคนใดบกพร่องในคุณภาพให้คณะกรรมการ
 การปรึกษาความผิดได้ทันที ขอนักเขียนข้อที่น่าคิด คือข้าพเจ้าเข้าใจ
 ว่าฝ่ายบริหาร กับฝ่ายราษฎร นั้นคงจะมีการ กระทบกระเทือนกัน อยู่เสมอ
 เช่นสรรพสามิตกับราษฎร เช่นจับผิดเถื่อน ขายสุราเถื่อนอะไรเหล่านี้
 เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น ฝ่ายเจ้าหน้าที่ ของจังหวัด ก็ย่อมจะทำการ
 จับกุมตามกฎหมาย การกระทบกระเทือนหรือคอนฟликтก็ย่อมมีขึ้น
 เป็นธรรมดา ในที่สุดคณะกรรมการอาจจะเห็นว่ากระทำรุนแรงไป และ
 ขอให้ปลดเสีย ทั้งนี้ข้อสำคัญก่อนหนึ่งคือว่า มาตรา ๘ การประชุม

ให้ประชุมลับ ขอน้ำข้าพเจ้าขอคัดค้านอย่างเต็มที่ เพราะว่าเราถือว่า
ข้าราชการนั้นก็เป็นพลเมืองคนหนึ่ง ถ้าเราจะพิจารณาหรือวินิจฉัยลงโทษ
ประการใดก็ไม่สมควรจะทำโดยการลับ ถึงแม้ ก.พ. หรือ อ.ก.พ. ใน
เวลานี้ ที่ประชุมลงโทษข้าราชการก็ ก็ประชุมโดยเปิดเผยไม่ได้
ประชุมลับ เมื่อเราทำการโดยสุจริตแล้วจะต้องไปกล่าวใคร ทำไมจึง
ต้องให้ประชุมลับ

ประเด็นอีกอันหนึ่งก็คือในเรื่อง เบี่ยงประชุม นี้ไม่ปรากฏว่า คณะ
กรรมการที่มาประชุมจะเอาเบี่ยงประชุม คำกระตาศ หรือคำปากกา
จากไหน

มาตรา ๑๓ นอกจากที่มีอยู่ในพระราชบัญญัติแล้ว ให้นำ
ระเบียบการประชุม และการปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎร มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม ขอน้ำข้าพเจ้าก็สงสัย ระเบียบการประชุมของสภา ฯ นั้น
ใช้สำหรับที่ชุมนุมใหญ่ ไม่ใช่ใช้อย่างประชุมกรรมการที่สภา ฯ นี้ได้
ตั้งขึ้น และการประชุมนี้โดยปกติประธานเป็นผู้ควบคุม แต่การประชุม
กรรมการนั้นใครจะพูดอย่างไรก็ได้ จะพูดซ้ำประเด็นก็ได้

ข้อสำคัญอีกอันหนึ่ง มาตรา ๑๕ คณะกรรมการอาจจะแนะนำ
ให้จับการไล่ออก ปลด หรือย้าย และให้เจ้ากระทรวงทำเป็นการด่วน
ภายใน ๓๐ วัน ขั้ญหาว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบ อย่างที่ท่านรัฐมนตรี
ว่า สมมติว่าท่านย้ายไปแล้ว ใครจะเป็นคนหาคนมาบรรจุแทน ท่าน
ในเมื่อเกิดความผิดขึ้น ตามรัฐธรรมนูญ รัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อ

สภาฯ ท่านอาจจะตั้งกระทู้ว่า ทำไมรัฐบาลจึงเลือกคนไม่ดี แต่นั่นคณะ
 กรรมการทำไปแล้วใครเป็นผู้รับผิดชอบ นี่ก็ผิดแปลกไปจากหน้าที่ซึ่ง
 รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ และนอกจากนั้นในร่างพระราชบัญญัตินี้ ท่าน
 บัญญัติว่า คณะกรรมการมีทุกจังหวัด ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง จังหวัด
 พระนครและธนบุรี ตามมาครั้น คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยสมา-
 ชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาจังหวัด มีอำนาจปลดคนได้ทุกชั้น
 ตลอดจนปลัดกระทรวงและอธิบดีในเมื่อได้ ยอกคนตัวไปยังเจ้ากระทรวง
 และเมื่อผู้ใดถูกยอกคนตัวถึง ๒ ครั้งแล้วให้เจ้ากระทรวง วยไล่ออกที่
 ทีเดียว ตามนี้ก็ไม่ขอกว่าระเบียบการพิจารณาจะพิจารณาอันอย่างไร
 และในสมัยก่อนก็ได้มีการร่ำร้องกันเสมออยู่แล้วว่าการไล่หรือการปลด
 นี้ไม่ให้ความยุติธรรมเพียงพอ และท่านผู้แทนเองก็ได้ ร่ำร้องว่า
 ความหลักไม่ให้ ขเคียวรัดพอ ไม่มีหลักอะไร นี่ท่านก็ไม่ให้หลักก่อน
 ว่าจะให้ ไล่เขาออกนั้นได้อย่างไร จังหวัดหนึ่ง ก็ทำตาม ความเห็น ขอบ
 ของตัว ๆ ในที่สุดก็ไม่มีหลักแนวอะไร สรุปตามพระราชบัญญัติ
 ที่เสนอมานี้ เจตนานันมีเจตนาดี แต่เหตุผลที่จะควบคุมหรือส่งเสริม
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบด้วยเหตุผล

นายเทพ โชตินุชิต (ขุขันธ์) : เราอภิปรายกันมา ๒ วันแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าควรลงมติได้ จึงเสนอขอให้ลงมติ ใครเห็นด้วยโปรด
 วยรับรอง

ประธานสภาฯ : มีผู้เสนอขอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประ-

ชุมวินิจฉัย ผู้ โภเห็น ควร รัชชการ แห่งร่างพระราชบัญญัติไว้
พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ โภไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๒ คน

ประธานสภาฯ : พระราชบัญญัติ เป็นอันตกไป ข้าพเจ้าได้
วินิจฉัยของนายทองอยู่ ฉะบยหนึ่งมีความว่า ขอให้เลิกประชุมเมื่อ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติซึ่งกำลังพิจารณาอยู่นี้เสร็จสิ้นไปแล้ว ท่าน
จะมีความเห็นอย่างไร

๑๖.๑๘ น.

นายทองอยู่ พุกพัฒน์ (ธนบุรี) : วันนั้นมันเป็นวันประชุม
ซึ่งมีสมาชิกน้อยมากเกินไป เท่าที่เราสังเกตตั้งแต่ประชุมสมัยที่แล้ว
มากก็ และสมัยนี้ก็ เราารู้ สักว่าวันนั้นมีสมาชิกมาประชุมผิดคาด
และโศข ฉะเพาะอย่างนี้ สำหรับสมาชิกประเภท ๑ ที่มาประชุมซึ่ง
กำลังนั่งอยู่เวลานี้มีเพียง ๑๐ คนเท่านั้นในจำนวน ๕๑ คน เพราะฉะนั้น
การที่เราจะพิจารณากฎหมายออกไปใช้บังคับประชาชนนั้น ความจริง
สมาชิกประเภท ๑ ก็ควรจะมาร่วมประชุม แสดงความคิดเห็นให้ ได้มที่
นั้นแหละประ โยชน์ จึงจะเกิดแก่ส่วนรวมในเมื่อกฎหมายออกไปใช้บังคับ
แก่ประชาชน และย่อมจะไม่มีใครคิดนินทาได้ แต่ในวันนั้นสมาชิก

ประเภทที่ ๑ มากันเพียง ๑๐ คนเท่านั้น เมื่อเขื่อนแล้วความที่ข้าพเจ้าได้
 เรียนต่อท่านประธานมาแล้ว หากเมื่อกฎหมายฉบับนี้สำเร็จรูปออกไป
 แล้ว ประชาชนภายนอกก็คงจะรู้สึกไปอีกสถานหนึ่งว่าอย่างไร หรือ
 ถ้าหากพระราชบัญญัตินี้ตกไปก็ ก็จะมีความเห็นไป อีกอย่างหนึ่งว่า
 อย่างไร เช่นนี้ยอมเห็นการไม่เหมาะด้วยกันทั้งสองฝ่าย กวียเทศน์
 ข้าพเจ้าเห็นว่า แม้จะพิจารณาพระราชบัญญัติเพียงฉบับเดียวก็ ก็ยัง
 จะมีอะไร ๆ อยู่บ้าง เพราะฉะนั้นเราควรระเลิกกันเสียที แล้วในวัน
 ต่อไปก็ค่อยพิจารณากันใหม่ ในเมื่อสมาชิกประเภทที่ ๑ และประเภท
 ที่ ๒ ได้มาพร้อมเพรียงกันทั้งที่ใดเคยมากันตามปกติแล้ว

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขออธิบาย
 ในฐานะที่เป็นสมาชิก ไม่ใช่พูดในฐานะเป็นรัฐมนตรี แต่ที่จริงนั้นข้อ
 ขังคัยการประชุมของเราได้ มีอยู่แล้วว่า สมาชิกมาครบของค์ประชุม
 ก็ดำเนินการประชุมไปได้ ไม่มีเหตุผลเป็นพิเศษประการใดเลย อีก
 อย่างหนึ่งยอมเห็นที่ทราบกันอยู่ว่า วันนั้นนี้ได้ มีสมาชิกประเภทที่ ๑
 มาเป็นจำนวนมาก และข้าพเจ้าเข้าใจว่าได้เช่นข้อแล้ว แต่พวกเหล่านี้
 นั้นได้สละสิทธิ์ที่จะไม่มาประชุม ก็หมายความว่าท่านเหล่านั้นไม่ ได้
 ปฏิบัติหน้าที่ อันควรจะทำใน ในฐานะเป็นผู้แทนราษฎร ของปวงชนชาว
 สยามไปวันหนึ่ง

การออกกฎหมายนั้นไม่มีอะไรชักชวนเลย กวียเทศน์ว่าเมื่อเราครบ

องค์ประชุมแล้ว และถึงแม้ว่าในสภาฯ นี้จะมีสมาชิกประเภทที่ ๒ เป็นจำนวนมาก แต่ก็อย่าลืมว่าสมาชิกประเภทที่ ๒ นั้นก็ต้อง ทำหน้าที่เป็นตัวแทนราษฎรของปวงชนชาวสยามเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นมีเหตุผลประการใดเลยที่จะเลิกประชุมในวันนี้

ประธานสภาฯ : พวกท่านพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้า จะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรงดการประชุมตามที่ผู้แทนอนุทวีปขอมา ขอได้ ไปรบกวนมือชน

สมาชิกยกมือ ๔ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรบกวนมือชน

สมาชิกยกมือ ๔๔ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันประชุมต่อไปตามระเบียบวาระ ในวาระต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญาของนายทั้น พรหมพิถักถ นายทั้นไม่อยู่ ต่อไปญัตติร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาฯ ของนายถวิล อุดล ไม่อยู่

นายศิเรก ชัยนาม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ คือตามระเบียบนั้นในเมื่อถึงของใคร อย่าง ของรัฐบาล รัฐบาลเสนอขอเลื่อน ก็ยังมี การเอะอะ คัดค้านกันว่าไม่ทำตามหน้าที่ ที่เมื่อถึงของสมาชิกเข้าข้าง แล้วจะไม่มีการพิจารณา ก็อย่างไร ก็ยังสมมตอย่างกระนั้นก็ไม่เป็นไร แต่สำหรับร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลถ้าขอเลื่อนแล้วก็ยังมี การเอะอะกัน

ประธานสภาฯ : ตามที่ท่านพูดนั้นถูกต้อง แต่ว่าตามระเบียบนั้น เราเคยให้ประโยชน์แก่เจ้าของผู้เสนอนโยบาย เราเคยยอมให้เสมอ ถึง รัฐบาลก็เหมือนกัน ท่านรัฐมนตรีไม่มากก็ขอเลื่อนไป

นายดิเรก ชัยนาม (สมาชิก ประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าไม่ขัดข้องอะไร แต่ขอทราบความเข้าใจกัน คือเมื่อรัฐบาลไม่มาท่านประธานควรพิจารณาให้เลื่อนไปเสียเลย

ประธานสภาฯ : เวลา รัฐบาลไม่มา กระทั่งข้าพเจ้าเคยเลื่อนเสมอ และร่างพระราชบัญญัติของคนอื่น ขอเลื่อน วาระต่อไป ขอให้พิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ อำเภอ เมือง ลพบุรี จังหวัดลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

พ.อ. พระยาอภัยสงคราม รัฐมนตรี ช่วย ว่า การ กระทรวงกลาโหม : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี พุทธศักราช ๒๔๘๑ โดยมีหลักการว่า เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในเขตที่พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินซึ่งจะต้องเวนคืนไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ ฉะนั้นบางส่วนในท้องที่อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี เหตุผลในเรื่องนี้ก็คือ เพราะทางราชการทหารประสงค์จะดำเนินการก่อสร้างในพนทซึ่งจะต้องเวนคืนบางส่วนก่อน แต่ทางราชการทำความตกลงกับเจ้าของหรือผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ทุกราย จึงจำเป็นต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เพื่อเวนคืนต่อไป นอกจากนั้นก็สำคัญอยู่ว่า ถ้าหากว่าได้ออกพระ-
พระราชบัญญัติไปแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์แก่ราษฎรนั่นเอง เพราะว่า
ข้อตกลงกันไม่ได้ ก็ย่อมจะตกลงกัน ราษฎรก็ย่อมจะได้ รัชผล คือ
ได้รบความตกลงในเรื่องเงิน เรื่องทอง ที่จะต้อง เวนคืน เพราะฉะนั้น
หวังว่าสภานี้จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้ พิจารณาด้วย

นายฮิว ตามไท (กำแพงเพชร) : การ เวนคืน นั้นได้ มี เป็น
ปกติชรูอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้ พิจารณาต่อไป

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ : เป็นอันรับหลักการแห่งร่างพระราช บัญญัติ
ไว้ พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการชุด ๓ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

พ.อ. พระยาอภัยสงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลา-
โหม : ๓ วัน

นายวงศ์ เว็นชิว (จันทบุรี) : ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าร่าง
พระราชบัญญัติในสภาฯ เรายกตั้งเป็นเอกฉันท์ เพราะฉะนั้นข้าพ-
เจ้าขอให้ พิจารณารวดเทียว

ประธานสภาฯ : มัชฌิมชุกท่าน ถ้าส่งกรรมาธิการเขาจะได้
ตรวจตราตามระเบียบ ไม่ใช่จะขัดท่านหรอก ส่งกรรมาธิการชุด ๓
แปรญัตติภายใน ๓ วัน ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ : เป็นอันที่ประชุมมีมติ แปรญัตติภายใน ๓ วัน ในวาระต่อไปญัตติ ขออนุมัติ รอกการ พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ กำหนดเขตกิจการรักษาป่าของนายเลลา เคาลานนท์ ไร่ ชั่วคราว ของ คณะกรรมการพิจารณาพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติระเบียบสภาฯ ส่งไปให้ พิจารณา ข้าพเจ้าได้ ให้ พิมพ์รายงานของกรรมาธิการ เสนอมาแล้ว ผู้ใดกระมีความเห็นประการใด

๑๖.๒๗ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ชัชชน์) : ญัตติขออนุมัติรอกการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ กำหนดเขต กิจการ รักษาป่าของนายเลลา ซึ่งกรรมาธิการ เสนอมา ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าสภาฯ นี้ ไม่ควร ะไว้รับรองรายงานนี้ การที่ไม่ให้รับรองรายงานนี้เพราะเหตุว่า ในรายงานของกรรมาธิการ นั้นเขียนทำนองว่า คณะกรรมาธิการ ไม่สามารถ จะพิจารณา หลักการ ของพระราชบัญญัตินั้นให้ลุล่วงไปได้ ด้วยเหตุว่าถ้าขึ้นพิจารณาไปตั้ง นั้นแล้ว ทางบริหารจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินั้นหาได้ ไม่ เมื่อเป็นคัง นั้นแล้ว กรรมาธิการไม่มีทางใดนอกจากจะเสนอเข้ามาในวาระที่ ๒ แล้ว เสนอให้ผ่านไป หรือขอให้ ญัตตินั้นตกไป แต่หากกรรมาธิการไม่ ทำดังนี้ แล้วกลับเสนอมาให้ รอกการพิจารณาไว้ แล้วเขาไปรวม พิจารณากับของรัฐบาลนั้น เมื่อทำคังนั้นแล้ว เห็นว่าในวิธีปฏิบัติเราไม่

เคยทำ และอีกประการหนึ่งก็ไม่มี ข้อบังคับใดที่ให้อำนาจกรรมการ
กระทำใด ทั้งนั้น

และอีกประการหนึ่ง พระราชบัญญัติของรัฐบาลที่จะได้เสนอมานี้
ก็เข้าใจว่าหลักการคงจะไม่ตรงกับของสมาชิกซึ่งคณะกรรมการ
ได้ กำลังพิจารณาอยู่และรายงานมา เมื่อเป็นดังนี้แล้วจะมีประโยชน์
อันใดที่จะเอาร่างพระราชบัญญัติ ของสมาชิกที่รับหลักการพิจารณาใน
วาระที่ ๑ แล้ว รอไว้ ไปร่วมพิจารณา กับของรัฐบาล ซึ่งมีหลักการไม่
ตรงกัน และการ ที่กรรมการ กรรมการมาตั้งนี้ ก็มิเห็นผลอันเกี่ยวว่า
เพื่อเป็นการกีดหน้าของสมาชิกผู้เสนอเท่านั้น แต่เรามี ทางที่จะทำได้
ตามข้อบังคับในเมื่อเราปฏิบัติไม่ได้แล้ว ในวาระที่ ๑ นั้นก็ ปรากฏว่า
แพ็กกันคะแนนด้วยเท่านั้น ญัตติจะเป็นของใครนั้นไม่ประหลาดอะไร แต่
กฎหมายนั้นออกไปแล้วจะเป็นที่เคอครอื่นหรือไม่ และจะปฏิบัติได้หรือไม่
ไม่ ริงอยู่ การเสนอ มาเป็นญัตติ ขออนุมัติ ต่อสภาฯ นี้ ก็ยัง ทำได้
สภาฯ อาจจะให้อนุมัติได้ แต่ขอให้คำนึงว่าหากเราปฏิบัติดังนี้เช่นอาจ
แล้ว จะทำให้สภาฯ นี้เป็นที่เข้าใจได้ว่า มีความไว้ วางใจ แค่นั้น
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรีบพิจารณา รายงานของคณะกรรมการ
ธิการนี้ เห็นว่าควร จะส่งกลับไปให้คณะกรรมการ พิจารณา มาตาม
รูปเรื่อง

๑๖.๓๐ น.

นายสรอย ณลำปาง (ลำปาง): การที่กรรมการเสนอ

เรื่องนั้นเข้ามาในสภาฯ นั้นไม่ใช่ว่ากรรมาธิการได้ทำผิดกับเมื่อกรรมาธิการได้ พังความเห็นของผู้แทนรัฐบาลแล้ว และกรรมาธิการเห็นพ้องกันว่าไม่อาจจะทำไปก็ได้ตามหลักการนั้น ก็เมื่อสิ่งใดทำไปไม่ได้แล้ว จะออกกฎหมายไปนั้นจะมีประโยชน์ถึงฤๅ เมื่อสิ่งใดที่เรวกทำไม่ได้เราจึงจะออกกฎหมายไปให้ทำ ก็เมื่อทำไม่ได้แล้ว เรา จะออกกฎหมายไปทำไม ไม่มีประโยชน์อะไรและการที่สภาฯ จะอนุมัติหรือไม่อนุมัตินั้นเป็นนอกเรื่องหนึ่ง การที่จะมาเล่นแรงกันนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าในสภาฯ เราไม่ควรจะมีแง่ อะไรกันเลย งานนั้นเป็นงานของส่วนรวม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะช่วยกัน ประคองไป ก็คิดว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะอนุมัติตามที่กรรมาธิการได้ ร้องขอมา

นายเทพ โชติณัฐ (ขงขันธ): กรรมาธิการได้ ร้องขอแล้วว่า ในพระราชบัญญัตินั้นเราปฏิบัติไปตั้งนั้นไม่ได้ คือจะให้ออกเป็นกฎหมายไม่ได้ ทั้งนี้ กรรมาธิการไม่ได้ พุคเลย ว่าทำไมจึงให้ รอกการพิจารณาไว้ กล่าวแต่เพียงว่าหลักการของสมาชิกของรัฐบาลนั้นไม่ตรงกัน และหลักการของสมาชิกรุ่นปฏิบัติไม่ได้ แต่ของรัฐบาลนั้นปฏิบัติได้ คือหลักการไม่ตรงกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วกรรมาธิการทำไมจึงไม่ขอมาให้ ญัตตินั้นตกไป ทำไมจึงได้ ว่าปฏิบัติไม่ได้ ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมจึงรายงานมาว่าขอให้รอกการพิจารณาไว้ร่วมพิจารณาถ้อยของรัฐบาล

๑๖.๓๒ น.

พระยาพนาจร (กรรมาธิการ): ในนามแห่งกรรมาธิการ

ข้าพเจ้าขอชี้แจงต่อท่านประธานว่า ในเรื่องที่ กรมมาธิการ เห็นว่ากฎ
 หมายนั้นจะปฏิบัติไม่ได้ นั้น คือกฎหมายที่ร่างขึ้นมาตามหลักการเป็น
 เว็สองแควม ถ้าตมคค ๆ จะเห็นว่าเป็นกฎหมายข้ำไม่ แต่ก้เกยวใใใน
 กฎหมายทคนควย และเอนเรื่องยงยากเหลือทน แล้วเมอพินจรงหลัก
 การ เช่นมาตรา ๓ มาตรา ๔ ที่ให้ รัฐมนตรี เป็นผู้ คำนเนการควยนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าขัดกันทเกยว และเมอจะทำอย่างหนงอย่างใใไม่ได้แล้ว
 และเห็นว่าประวญกัยทางรัฐยาลกำลังจะมีกฎหมายในเรองข้ำไม่ซค ๆ
 ซงจะเสนอมายู่แล้ว และเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ ถ้าออกไปตามลำ
 พงของมันแล้วไปไม่ได้แน่ เพราะเป็น สองผู้ สองฝ่าย ไม่เคคซาค
 อย่างใใ เพราะฉะนั้นจึงใใเสนอขนมคตามทกรมาธิการเสนอมา ขอใใไปรค
 ขกมอชน

ประธานสภาฯ : พวกนี้มาก แล้ว ข้าพเจ้าขอให้ ทประชุม
 วนิจฉย ผู้ใใเห็นควรอนมคตามทกรมาธิการเสนอมา ขอใใไปรค
 ขกมอชน

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใใไม่เห็นควย ขอใใไปรคขกมอชน

สมาชิกยกมือ ๖ คน

ประธานสภาฯ : เป็น อนท ประชุม อนมค ให้ เป็น ไป ตาม ท
 กรรมาธิการ เสนอมา ในวาระต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉิน
 พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซง กรรมาธิการ พิจารณา แล้ว เสนอ ให้
 พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ในเรองนี้ข้าพเจ้าใใรับญติของ

ผู้เสนอคนหนึ่งบอกว่า ขอให้ผ่านระเบียบวาระไป เมื่อถึงคราวพิจารณา
ไม่ให้พิจารณา แต่ผู้เสนอ ญัตติ และผู้รับรอง ไม่อยู่ในที่ประชุม
ข้าพเจ้าจึงแจ้งให้ทราบว่าใด มีญัตติเช่นนั้น แต่โดยเหตุที่ร่างพระราช
บัญญัติได้เข้าระเบียบวาระแล้ว ผู้เสนอญัตติก็ไม่ถือสิทธิของเขา ไม่
มาอภิปราย ข้าพเจ้าจะผ่านไปตามระเบียบวาระ ถ้าไม่มีใครมีความ
เห็นอย่างใด

ไม่มีใครมีความเห็นอย่างใด ฉะนั้น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุ
มติให้พิจารณา ร่าง พระราชบัญญัติ ผู้ซึ่ง คณะกรรมาธิการ วิสามัญ
พิจารณาเสร็จแล้วเสนอมาในวาระที่ ๒ กรรมาธิการจะมีแก่ ไขอย่าง
ไรหรือไม่ เมื่อกรรมาธิการไม่มีแก่ ไข ขอให้ไลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติผู้ (ฉบับที่...)
พุทธศักราช ๒๔๘๑ คำปรารภ มาตรา ๑. มาตรา ๒. มาตรา ๓.
มาตรา ๔. มาตรา ๕. มาตรา ๖. มาตรา ๗

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ : หมกวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปพิจารณาในวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติที่แก่ ไขนี้ ควรจะ ออกใช้ เป็นกฎ
หมายได้ ขอให้ ไปรยกยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรยกยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เป็นอันสภาฯอนุมัติให้ออกใช้เป็นกฎหมาย
ได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติ
พระราชทานวิสุงคามสีมา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ธรรมการ : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติพระราชทานวิสุงคาม-
สีมา พ.ศ. ๒๔๘๑ เหตุผลในการที่ขอวิสุงคามสีมาเป็นพระราช
บัญญัตินั้นเป็นไปตามกฎหมาย และเหตุผลดังนี้ คือเนื่องด้วยคณะ
สงฆ์ และเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายพลเรือนได้ร้องขอ วิสุงคามสีมา รวม ๑๘๓
วัด โดยอ้างเหตุผลว่าสำนักสงฆ์มีพระสงฆ์ประจำพรรษามาช้านาน
ยังไม่มีอุโบสถสำหรับกระทำสังฆกรรม เป็นการลำบากแก่พระสงฆ์
อยู่ในวัดนั้น เพราะห่างไกลจากวัดที่มณฑลสีมาแล้ว มีหมู่บ้านสำหรับ
บำรุงเพียงพอ นับว่าเป็นวัดที่คงคึกและเป็นหลักฐานมั่นคงแล้ว ไม่
มีการขัดข้องในราชการฝ่ายอาณาจักร และจะเป็นประโยชน์แก่พระ
ศาสนาและประมุขชนในท้องถิ่น

กระทรวงธรรมการได้พิจารณาตามพระราชบัญญัติ ลักษณะปก-
ครของคณะสงฆ์และหลักพระมหาสมณนิยมนั้นแล้ว เห็นเป็นการสมควร
และได้นำความกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ประทานกรม-
การ มหาเถรสมาคม ขัญชาการ คณะสงฆ์อนุมัติแล้ว จึงเป็นการ
สมควรพระราชทานวิสุงคามสีมาแก่วัดทั้ง หลายตามจำนวนที่กล่าวแล้ว
เพื่อสะดวกแก่พระสงฆ์ในการกระทำอุโบสถสังฆกรรมสืบไป

การพระราชทานวิสุงคามสีมา มีพระราชบัญญัติลักษณะปกครอง
คณะสงฆ์แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๔ บัญญัติว่า " การพระ
ราชทานวิสุงคามสีมานั้นท่านว่าจะไต่ออกให้ เป็นพระราชบัญญัติ และ
เป็นอันบังคับได้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นราย ๆ ไป "

ฉะนั้นการ พระราชทานวิสุงคามสีมา แก่วัด จึงต้องออกเป็น พระราช
บัญญัติทั้งที่เคยออกมาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นต้นมา
นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (อินบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ข้าพเจ้าเห็นสมควรจะรับหลักการ เพราะเป็นประโยชน์ อย่างยิ่งต่อ
พระพุทธศาสนาและเป็นพระราชบัญญัติที่สำคัญในวันนี้อย่างยิ่งขอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้
ไปรคยถมอชน

สมาชิกรับรองพร้อมเพรียง
ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไม่มี เห็นอันว่าสภาฯ นี้รับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการ
ชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ธรรมการ : แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ประธานสภาฯ : แปรญัตติภายใน ๗ วัน เมื่อไม่มีผู้ใด

ความเห็นเป็นอย่างอื่นข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ทมกรมเย็บวาระ
วันนี้ เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๓ นาฬิกา

ประเสริฐ บัณฑิตคุณ
ประสิทธิ์ ศรีสชาติ
ศิริ อินทร
ถิ่น จุฑารพ
สรินทร์ ถิพลากร
เล็ก ชารุณ
วิศิษฐ์ ลุกอิน
ผู้ตรวจงานการประชุม

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร